

THE
CLASH

LIVE

Scandinavium

4/5

hade då äntligen den 24 kommit. Och Clash
 skulle spela i Göteborg. Jag hade läst att dem
 hade gjort underbara galor i Stockholm. Lund m
 jag var ganska spänd på hur det skulle bli
 väll. Vi åkte tåg ner. När vi kom ner till
 Göteborg travade vi iväg mot Scandinavium. Vi
 22 st. När vi kom fram till Scandinavium
 g vi att det var fullpackat med folk där.
 kettan hade sålts slut på 2 dagar. Jag själv
 de...

CLASH

Emergency gör uppställ över sommaren
 pga vi inte har tillgång till den tryckeri-
 utrustning som finns i skolan, men vi
 ses till hösten HEJ.

Är det något ni
 undrar över,
 ring
 Sonny 30872
 Lasse 31895

GIG GUIDE

EMO presenterar sommarens turnépremiärer:

The Boppers	21/5	Gröna Lund, Stockholm
Cumulus	30/5	Folkets Park, Borås
Kal P. Dal	14/6	Bokskogen, Smål. Burseryd
Extra	26/4	Silverdalen, Älmhult
Factory	23/5	Södra Berget, Söderhamn
Heartbreak	30/4	Folkets Park, Eskilstuna
Hep Stars	30/4	Folkets Park, Gävle
Hootenanny Singers	24/5	Folkets Park, Filipstad
Hurricanes	14/5	Folkets Hus, Rottneors
Tomas Ledin	12/6	Folkets Park, Hällefors
Lasse Lindbom Band	9/5	Kåren, Stockholm
Lucas	30/4	Folkets Park, Sollerön
Noice	30/4	Paradiset, Norrköping
Paul	14/5	Lobo, Göteborg
Pugh	12/6	Liseberg, Göteborg
The Radio	30/4	Furuviksparken, Furuvik
Rockfolket	24/5	Folkets Park, Avesta
Ryno Rockers	14/5	Folkets Park, Lysvik
The Shanes	30/5	Folkets Park, Grycksbo
Jerry Williams & Roadwork	20/6	Folkets Park, Junsele
Zkiffz	25/6	Liseberg, Göteborg

UDDEVALLA DISCOAFTNAR Våren 1980

Datum	Grupp	DJ
14/3	YALSA BAND	BATMAN MOBILE DISCO SHOW
11/4	DIMMORNAS BRO	MIXAC
25/4	PACKET	LASSE
23/5	MOTVIND	Ej fastställt
6/6	THE BOPPERS	MIXAC
4/7	MAGNUM BONUM	SUPER SUMMER DISCO 80
18/7	PUGH ROGEFELT	SUPER SUMMER DISCO 80
1/8	STRIX Q	SUPER SUMMER DISCO 80
15/8	THOMAS LEDIN	SUPER SUMMER DISCO 80
29/8	INTERMEZZO	SUPER SUMMER DISCO 80

Välkomna till tio trevliga
 discokvällar i Folkets Park!

Tillfallit

Och publiken började röra på sig. Ut på scenen kom förbandet Chatterbox. Publiken strömmade fram mot scenen och började dansa till en fartfylld punk-rock. Nu var publiken verkligen tänd, efter det att Chatterbox hade spelat började publiken klappa händer, busvissla och skrika "we want CLASH". Plötsligt kom dom ut på scenen slog några ackord på gitarrerna Topper dunkade lite på trummorna och strax kunde man höra det efterlängtrade "one-two-three-four" Mick Jones hoppade omkring på scenen medans Joe Strummer fullkomligt spottade fram orden Paul hoppade omkring med sin bas. Topper var igång publiken som besatt. Clash sjöng med och dansade direkt efter första låten slog Mick Jones ackorden till "Clash city rockers". Dom gedde verkligen allt, dom spelade låtar som "London calling" "white riot" "Janie Jones" "I'm so bored with the USA" "Police & Thieves" "stay free" "Tommy Gun" "Capital Radio" mm. Musiken var rasande, aggressiv och energi fylld men ibland också lite reggae influerad. Dom måste ha spelat i en och en halv timma minst, jag tyckte dom spelade allt, och den här konserten var bland det bästa jag sett, äntligen hade jag

24 år gammal, trummis.

Joe Strummer 27 år gammal, RHYTM.

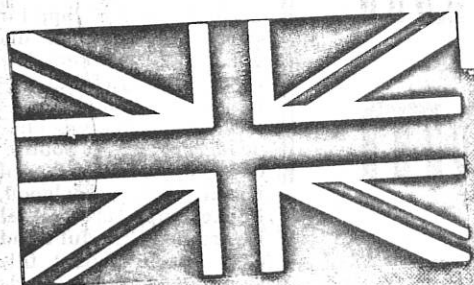
Paul Simonon 23 år, basist.

Mick Jones 24 år gitarrist, The Clash bildades 1976, Clash var inte nöjda med sin dåvarande trummis

Terry Chimes insatser. Efter att ha prövat hundratal trummisar under ett halvårs tid hittade de Nicky "Topper" Headon. Innan dess hade dock debut Lp:n spelats in och släppts ut. Men med Nicky Headon bakom trummorna började nu Clash utvecklas till det täta och samspelta band de är idag.

Clash har släppt 3 Lp:s varav en dubbel Lp till enkel pris. "The Clash" "Give em enough rope" "London Calling" och en massa singlar.

"Lars Karlsson"

THE CLASH

att fotografera sig mot skrovliga stenväggar är fortfarande väldigt levande. Från vänster Micke Rahm, Micke Thimrén, Frobbe Froman och Björn Ericson. Foto: ÅKE SANDIN

■ I källaren under Marilla Records i Stockholm, mitt bland travar av tomkartonger, töntiga omslag till töntiga Hasse Edler-skivor, rätthål och nedsuttna möbler står Bitch Boys.

■ Gruppen håller på att repa in ytterligare en ny gitarrist.

Bitch Boys har haft problem med personalen. Två gitarrister och två trummisar har den avvecklat det senaste året.

De senaste i raden heter Micke Thimrén och Micke Rahm. Micke T på gitarr kommer från Berontophobia och Micke R på trummar från Bagarmössen. Och nu hoppas de båda ursprungliga medlemmarna, sångaren Frobbe Froman och basisten Peter Ericson att allt ska fungera.

Inte lätt

För det är inte lätt att låta bra om man ständigt måste repetera in nya medlemmar.

— Vi har aldrig fått chansen att utvecklas på det sätt vi vill. Nu hoppas vi att allt ska fungera. När vi blir säkrare ska vi bli rockigare och mer melodiosa. Säger Peter.

Veteraner

Bitch Boys tillhör plötsligt veteranerna på Stockholms punkscen. Visserligen tillhörde de inte de första grupperna, men i dag har de ett och ett hålyt år och två singlar bakom sig.

— Vi vill bli lika bra som Sex Pistols

Nu har Bitch Boys singlar inte varit särskilt lysande, kanske mera felproducerade än direkt dåliga. Det är på scen de visar att de kan mer. Första gången jag såg gruppen, i januari förra året föll jag direkt för Frobbes utstrålning när han sjöng "Jag hatar dig". Kompisar som aldrig brukar gilla punklarm annars berättar att de gjort samma sak.

Men det här speciella är något som Bitch Boys aldrig lyckats fånga på skiva.

Lämnat Slick

Nu har gruppen i alla fall lämnat sitt gamla skivbolag, Slick, som inte gjorde särskilt mycket för dem. I stället har de skrivit kontrakt med Marilla och en ny singel, "Jag trivs", som är betydligt bättre än föregångarna är på väg.

Killarna i bandet är entusiastiska över Marilla, men en här-

dad gammal musikkribent som jag har invändningar.

Men Bitch Boys säger:

— Marilla har varit hyggliga mot oss. De satsar på oss och vi får spela in i en bra studio. Problemet är mest att de har så bråttom. Vi vill ta det lite lugnare och vänta med att spela in en LP till hösten.

Spela ute

Under tiden fortsätter Bitch Boys att repetera och spela ute. Under våren har de brutit sig ut från Stockholms lite begränsade klubbscen och börjat spela ute i landet där publiken är väldigt entusiastisk.

Bitch Boys består av killar uppvuxna på Creedence Clearwater Revival, Rolling Stones, New York Dolls, Beatles, Bowie, Yardbird, Ramones och nya vägen och de säger:

— Sex Pistols var ett jävligt bra rockband. Det ska vi också bli.

VILKA spelade i London SS?

VAD hette Gene Vincents förste gitarrist? Ritchie Blackmores första grupp? Kinks första skiva?

VAR spelade Pete Thomas innan han började hos Elvis Costello? VAD heter Loving Awareness i dag?

VARFÖR fick Siouxsie and the Banshees förste gitarrist sparken?

VILKA spelade i Balls? Kan du svara på de här frågorna? Om inte, så är Pete Frames "Rock Family Trees" ett köp.

Ni som läser engelska månadstidningen Zig Zag har redan sett Petes träd, vackert textade sidor som visar hur grupper fötts, upplösts, återförenats i

bytt medlemmar. Det är ett enormt arbete som lagts ner på dem. Ofta har Pete jobbat i månader och intervjuat tjugvis folk för att få fram all information.

Och mycket information finns det. Nästan mer än vad som behövs. Viktiga data som diskografier uppblandat med trivalt och charmfullt nonsens.

För en dryg 50-lapp får du 30 stycken träd, alla omarbetade och kompletterade med nya fakta. Naturligtvis kan man diskutera urvalet. Själv saknade jag träden över Southend-grupperna (Procol Harum, Dr Feelgood, Mickey Jupp och Kursaal Flyers) och Grateful Dead (som skulle platsat tillsammans med de två andra San Francisco-träd boken). De kunde varit

med i stället för Hawkwind, Genesis eller Wings.

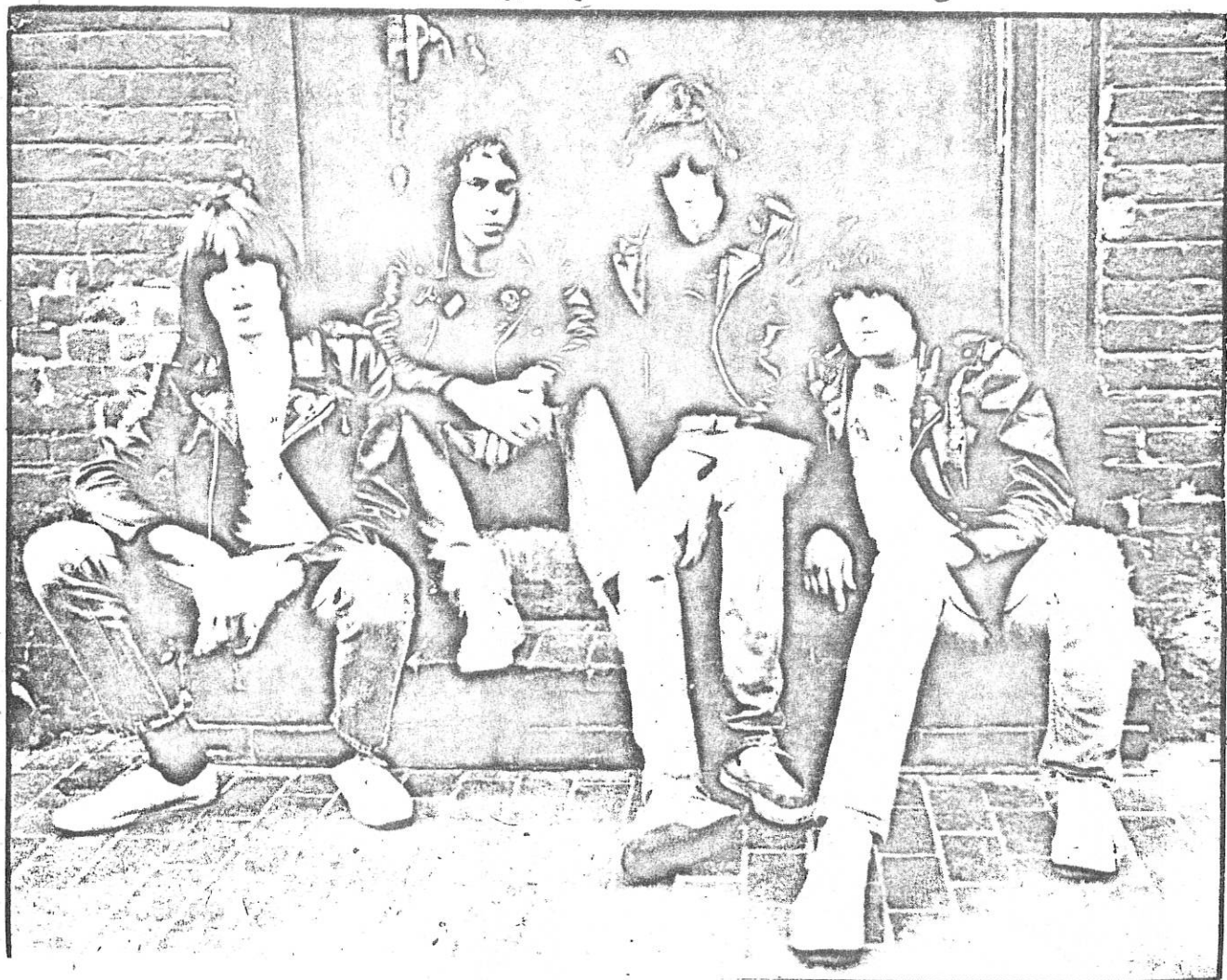
Men å andra sidan är träden över Gene Vin, Manchesterpopen, paurocken och nya vägen i London och New York så bra att man lätt glömmer kritiken.

Köp boken. Om inte annat för att Pete ska få lite betalt för 10 års arbete.

P.S. Svaren på frågorna i början är: Sex Pistols förste gitarrist, Mick Jones, Paul Simonon, Topper Headon, Tony James, Bryan James och Rat Scabies (för att nämna några). Cliff Gallup. Outlaws. "Long Tall Sally". Chilli Willi & the Red Hot Peppers. Blockheads. Därför att han ertappades med att lyssna på en Eagles-platta. Jackie Lomax, Alan White (i Yes), Denny Laine (i Wings) och Steve Gibbons.

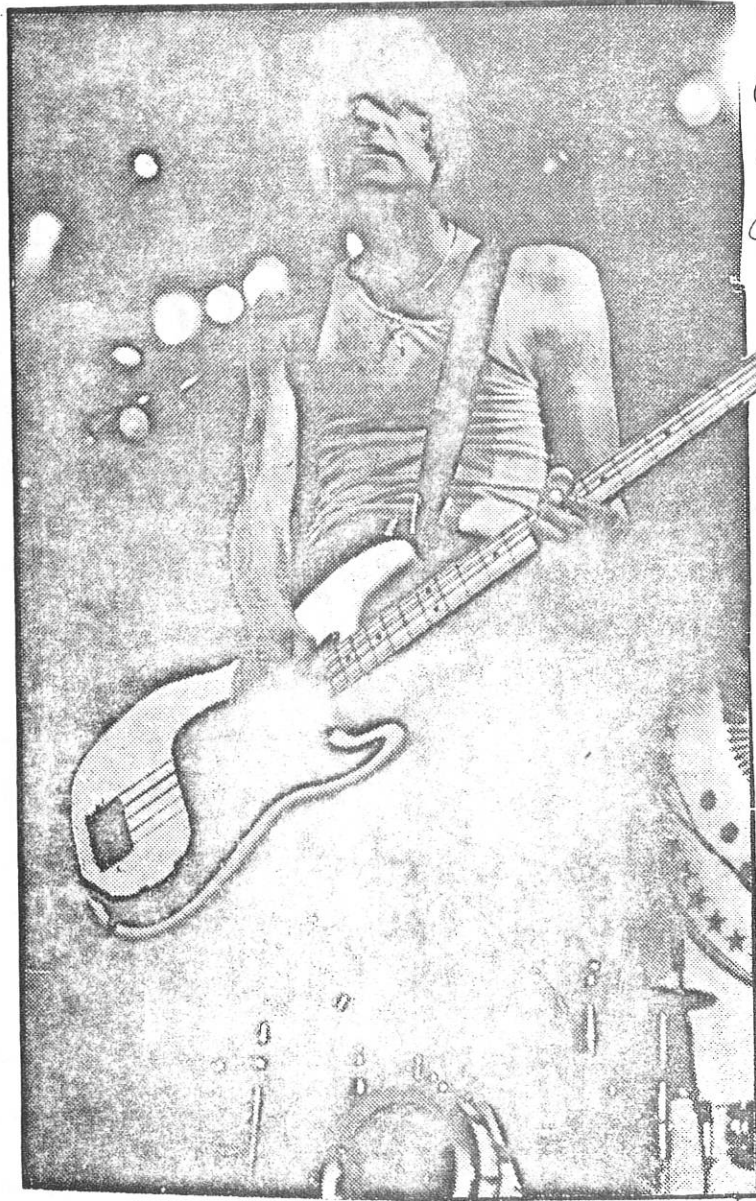
Lars

THE RAMONES

Ramones har turnerat 3 gånger i Sverige. Och upplevt grejer som etsat sig fast i deras minnen. Dee Dee berättar: - Första gången spelade vi i ett litet samhälle, jag tror det heter Ronneby. Gud, det var fruktansvärt! Alla i publiken var packade som svin, och dom som såg "normala" ut fick på käften av raggare. Det var inte klokt. Små tolvåringar gick omkring med kedjor och knogjärn redo för bråk. Usch! Själv hatar jag våld. Men Dee Dee gillar Sverige trots den stökiga publiken i Ronneby. Och hoppas att gruppen snart kommer hit på turné igen. Själv är han i bättre form än på länge, eftersom han nyligen blivit av med sitt heroin missbruk. Nu

först vågar Dee Dee vara öppen om sitt törflutna. På senaste Lp:n "End of the Century" finns hans själubiografiska låt "Chinese Rock". Den blev först populär med The Heartbreakers, och stämde perfekt med deras image som heroinvrak. Men det var Dee Dees helvete dom sjöng om.

Det är med just "End of the Century" - Ramones 5 Lp - som dom äntligen blivit accepterade i USA. Tidigare är det mest vi europeer, och framför allt engelsmännen, som tänt på gruppen. Nu 1 timma senare spelar gruppen på ett fullsatt Rainbow det är en entusiastisk publik som tar emot sina gamla favoriter. Inom två minuter är hela konsertsalen förvandlad till en hoppande massa. Och Ramones kämpar på i ett frenetiskt tempo

och med en frenetisk volym. Enda avbrottet i ljudväggen är dom sekunder det tar för Dee Dee att räkna in nästa låt: - one - two - three - four!!! Och så kör dom igång igen. Med mer energi än en fyraåring på dagis.

Lars Karlsson

Poliserna som utpekade som mördare

MED SINA NAMN UTSATTA PÅ STORA AFFISCHER MITT I LONDON

LONDON. Sex namngivna poliser utpekade som mördare på affischer i stadsdelen Southall i London. Detta senaste dramatiska inslag i kampanjen för att få klarhet i Blair Peachs död har ytterligare förvärrat ett redan spant läge mellan polisen och olika vänstergrupper.

— Vi måste få klarhet i hur Blair Peach dog, säger Mike Carver, ledare för gruppen "Blair Peachs vänner". Vi kräver en opartisk undersökningskommission.

Den nyazeeländske läraren Blair Peach misshandlades till döds under våldsamma rasrakravaller i Southall den 23 april förra året. 4 000 poliser slogs med 3 000 demonstranter.

Sammandrabbningen kom i valrörelsens slutskede. Demonstranterna protesterade mot att nynazisterna NF, tilläts ha ett möte i Southall. Poliserna var utkommanderade för att skydda nynazisterna.

97 poliser och 35 demonstranter skadades, och Blair Peach avled av sina skador. Ända sedan dess har demonstranterna hävdade att Peach misshandlades till döds av poliser, de sex nu angivna.

"POLISERNA OSKYLDIGA"

Scotland Yard tillsatte en undersökningskommission som förklarade poliserna oskyldiga. Många menar att en opartisk instans borde ha skött utredningen. Över huvud taget har polariseringen ökat mellan polisen och framför allt olika invandrargrupper.

I fallet Blair Peach finns det 36 olika påtryckningsgrupper. Flera ledande labourpolitiker ingår, tex Tony Benn och Joan Lester:

— Vi ifrågasätter den traditionella bilden av polisen, den vänliga hobbyn, säger Mike Carver.

— Polisen uppträder rasistiskt och har klara höger tendenser. Den speciella kravallorganisationen borde upplösas.

På några timmar hade polisen rivit ned samtliga affischer med de utpekade, namngivna poliserna.

Arsdagen av Blair Peachs död i morgon kan bli orolig. Oron på båda sidor är stor.

I söndags skyddades 800 nynazister som drog igenom Lewishams gator av flera tusen poliser som stoppade en motdemonstration. Lewishams fullmäktige hade agt nej till marschen. Fullmäktige får nu betala en polisnota i orleksordningen 250 000 pund.

WANTED

NUMBER ONE UNIT METROPOLITAN POLICE SPECIAL PATROL GROUP

FOR MURDER

EMA PROUDLY PRESENTS

Lördag 24 mars

Biljetter i Scandinaviums biograf — Det finns massor med vard. 12-18, lörd. 12-15. T. grupper som vi, säger Gurra.

De spelar år efter år i källarna, men får aldrig en chans att spela för publik. Vill vi spela för folk får vi hyra en egen lokal och det blir dyrt.

— Vi är inte så himla bra musiker,

Gurra och Joakim väntar på den tredje gruppmedlemmen, men när han inte kommer drar de i gång själva.

Joakim skriker högt rakt in i mikrofonen och högtalarna spyr ut ljudet så det blir öronbedövande. Hela det lilla källarrummet fylls av hård enkel rytm.

Till och med dån av tunnelbanetåget ovanför våra huvuden dränks

Ebba grön

Joakim Thåström och Gurra Ljungstedt spelar med i "Ebba Grön". De spelar en musik som liknar den nya hårda rock som kommer från England och som kallas punk. Korta arga låtar med enkel rytm. Det är svårt att sitta still när man hör dem. De har inga svåra instrument utan kör med trummor och elgitarrer.

Men dom gillar inte att deras musik blir kallad musik.

— Punk, säger Gurra. För mig är det bara ett mode. Det är människor som gillar att chockera, som klär sig rasigt och annorlunda.

— Vi vill inte härma de engelska banden. Musiken gör vi själva och externa handlar om vad vi tycker om vårt samhälle.

källarlocal under en tunnelbanestation i Stockholm. Vägarna är klädda med äggkartonger i olika färger och i taken hänger en ensam glödlampa. Tunnelbanan dundrar förbi

säger Joakim. Jag har tex inte spelat gitarr förut, men nu gör jag det. Jag är duktig för att uttrycka mina känslor med musik. Det är en befrielse.

I källaren
hittar vi

SONNY ESKILSSON

REDAKTÖR FÖR EMERGENCY OCH
MANAGER FÖR TILLFÄLLIT

INTRESSEN: FRUNTIMMER, MUSIK, FESTER
(HELSTÖL) OCH NÄRTILLFÄLLIT SPELARUTE.

FAVORITBAND: ERBAGRÖN, SEXPISTOLS, SLF, TILLFÄLLIT.

FAVORITLÅTAR: MCNATUMBA..., FUCK YOUR DOG, ULSTER
WASTED LIFE, MY WAY (SIDVERSION).

TILL SALU:

Gitarrförstärkare

yamaha B212

100 W / kke efter-
frågas tel.

0522/13171

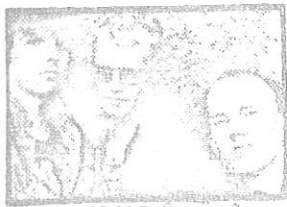
akustisk gitarr

TAKEHARU sonny

Nypris 455,-

Nu 300,-

+

tel. 0522-307872
et. kl. 2100
ej Fre.o.Lörd.
Sonny efterfrågas.

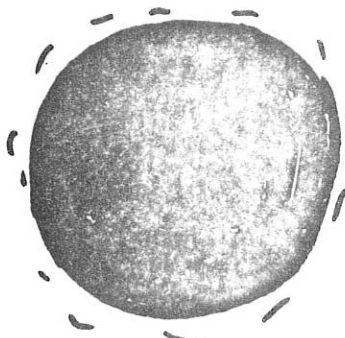
THE UNDERTONES at a recent Marquee gig

THE

UNDERTONES

En ny Lp med undertones har äntligen kommit "HYPNOTISED" heter den och innehåller 15 låtar av högsta klass.

Det är fullständigt omöjligt att inte stampa med i låtarna. The Undertones är duktiga musiker och behandlar sina instrument med både finess och känsla. Dessutom sjunger de fint i stämmor. Bara för att farter är hög behöver musiken för den skull vara hård och kall. Det ger the Undertones klart besked om. De fem unga irländarna tycks ha en befriande distans till vad de gör. man kan inte undgå att märka glimten i ögat hos dem.

Lars Karlsson

HYPNOTISED

BOOM TOWN RATS

- Jag gillar inte måndagar!

Med den motiveringen sköt en 17 årig tjej i Kalifornien ihjäl sina skolkamrater en måndagseftermiddag för drygt 1 år sen. "I don't like Mondays" är också titeln på en kontroversiell låt med irländska gruppen Boomtownrats. Just den låten har gjort dem populära över hela världen. - Från början trodde alla att det var en låt om hur tråkiga alla måndagar är, om hur jävligt det är att gå till jobbet när man festat hel, helgen säger Bob. - Men sen talade jag om vad låten verkligen handlar om. Och det är något jag verkligen ångrar...

Efter det har BTR beskyllts för att spekulera i den tragiska händelsen på skolgården i San Diego. Och tjejens far tänkte stämma Bob Geldof. Han ansåg att någon som skriver en sån låt måste vara "sjuk och pervers" - Skulle jag vara sjuk och pervers? Vem fan var det som gav gevär o pistoler till sin dotter i julklapp varje år? Många tror att Bob Geldof är en väldig härskare i Boomtownrats. Men det förnekar han besämt - Visst skriver jag låtarna men vi arrangerar dem ihop, visst gör jag alla intervjuer, men det bara för jag är en pratkvare, för att de andra ^{inte} vill snacka med journalister. Och visst märks det att Boomtownrats är ett band för även om Bob dominerar med sitt utspel skulle han inte klara sig utan sina flyhänta gitarrister o ~~en~~ ^{en} duktiga basist, o en utmärkt klaviaturspelar och trummis. När jag var och såg dem i Göteborg var dom helt fantastiska

Lars

SEX PISTOLS

DANSBANDET

SOM SKULLE

FÖRSTÖRA VÄRLDEN

John Rotten
(A TRUE STAR)

Detta är Johnny Rottens autograf.
Med tillägget "a true star", en riktig
stjärna. Det är förmodligen ironi.
Johnny avskyr nämligen att vara stjärna.
Egentligen heter han John Lydon -
Rotten (Rutten.) är bara hans artistnamn

- ... som heter "The
Sex Pistols" är skrivet
av Charles M Young, reporter
på den amerikanska tidningen
Rolling Stone.

Han är 27 år och ogift och
nykomling på Rolling Stone.

Han gillar Sex Pistols, men
han hade problem med sitt
reportage om dem

- Johnny Rotten gjorde sitt
bästa för att leva upp till
sitt rykte. Han var tuff och
arrogant och förbannad och
han såg rakt igenom mig hela
tiden. Men jag förstår honom.
Den engelska pressen har ljugit
en massa om honom, och han
trodde väl att jag skulle
vara en skandaljournalist
ihägen.

Vad tycker du själv om punkrock?

- Jag gillar det. Punkens är
det mest intressanta inom
hela musikvärlden just nu.
Punken har tagit rockmusiken
ner till gatunivåerna igen.

Vad för tror du Sex Pistols
lä av?

- Jag tror att de kom till
insikt under den här USA
resan, att de inte ville
bli stjärnor

SEX PISTOLS

Jag kan inte glömma texasbon som satt mitt emot mig i den datastyrda transportvagnen på flygplatsen i Dallas: Han såg ut som om han hade spelat back i Longhorns (Texas proffslag i amerikansk fotboll) tjugo år tidigare och hunnit köpa in sig i ett femtiotal oljekällor sen dess: 130 kilo, kostym för femtonhundra spänn, cowboyhatt, broderade västerboots och blöttuggad cigarr.

"Inte för att jag hört dem spela", erkände han när jag frågade vad han tyckte om Sex Pistols. "Men vad var det den där trummisen hette?"

"Paul Cook?"

"Nej, inte han, den andre killen . . ."

"Sid Vicious?"

"Just det! Mannen från Texas tog cigarrerna ur käftan, kastade huvudet bakåt och brast i gapskratt. "Jävlar anåda. Det är en riktig jävel, det!"

Där har vi en man som verkligen förstår Sex Pistols. Vilket jävlar i mig är mer än man kan säga om större delen av pressen. Inte för att jag vill jävlas (det har blivit något av en sed att alla journalister som skriver om Sex Pistols ska sabla ner alla andra journalister som skriver om Sex Pistols), men nog fan är det ganska kasst av oss, som får betalt för att sätta oss in i saker, att inte fatta mer än att Sid Vicious inte ser fördärvad (-vicious » fördärvad, elak) ut. Så här efteråt är det kanske dags för oss att komma överens om Sex Pistols var en bluff a) för att de var osmakliga och fula, eller b) för att de inte var tillräckligt osmakliga och fula.

Inte för att det spelar någon roll. Det finns värre öden för ett rockband än att censureras av brittiska radion och komma högst på de amerikanska pratshowernas svartlista. Som Sex Pistols försökt säga de sista åren,

var de inte intresserade av att spela musik i de accepterade och etablerade formerna; de ville skapa sprickor och bryningar i samhället. Och de visste precis var de skulle spela för att nå sitt mål; inte i de liberala miljonstäderna i Californien och runt New York, där skivbolagen lovade rekordpublik, utan på brutalt reaktionära barer i sydstaterna.

Sex Pistols kom till Dallas samma dag som Den Nyå, Förbättrade Istiden — Guds vrede mot en värld skapad i banalitet och ägnad tron att alla personligheter ryms i en halvtimmes porträttintervju. Dessa äro de yttersta tider, väl lämpade för de yttersta handlingar. Så jag for hem till New York och slog en hammare genom TV-rutan, inte för att det kan stoppa Den Dödliga Snöstormen, men jag slipper i alla fall se den på kvällsnyheter-na.

"Vi menar allvar när vi säger att vi hatar kändisskapet", talade profeten Rotten i Longhorns omklädningsrum samtidigt som himlen spydde is och snö över staden utanför. "Kändismyterna måste förstöras".

Blott allt för sant, men tyvärr 3 000 år för sent. Den stackaren skulle ha mått bättre som profet i öknerna.

"Jag skiter i vad som kommer att hända, det är värt det. Sex Pistols är okey, och Johnny Rotten är en satans superstar", sa skivbolagets Bob Regehr till en journalist efter den första konserten i Atlanta, Georgia. Annars är han säkert en trevlig kille, Regehr, men då och där var han en Djävulens representant. Om en profet ska ha en chans att få skrika åt mer än skorpioner och stenar i dessa dagar, kan han inte nöja sig med att klättra upp på en åsna, ta vägen över några palmblad

in i Jerusalem och klippa till ett par månglare. I dag måste han se till så att han blir inspelad, upptryckt, distribuerad, såld och köpt. Han måste ingå ett avtal med Djävulen för att kunna fördöma Djävulen, som hela tiden strävar efter att förändra honom till just det som han hatar. Vad gott gör det en människa att bli lika avgudad som Birgitte Bardots bröstvårter, om han därigenom förlorar sin själ? Hur uppför sig den oppositionelle profeten ögonblicket innan Den Dödliga Snöstormen begraver oss alla?

Johnny Rotten som går upp på scenen i San Antonio iklädd en otroligt illasittande, tung yllekostym och en T-shirt med två cowboys med enorma kukar på bröstet — Sid Vicious som haisar publiken med "Era cowboyfikusar" och slår sin bas i huvudet på en kille som försöker dra ner honom från scen — Johnny Rotten som säger "Oj då, Sid tappade visst sin gitarr" under ett oupphörligt regn av öl, ölburkar, klumpar av vispad grädde, spott och allt annat som folkmassan kan få tag i — trummisen Paul Cook och gitarristen Steve Jones som gör ärliga försök att skapa rätt sorts oväsen för att Sids och Johnnys upptåg ska kunna fortsätta — Randy's Rodeo, med rykte om sig att vara en av Texas tuffaste barer, packad med 2 200 människor, varav en del garvar och buar, andra skriker "Era djävla bögar" och menar det (men ändå har mer kul än på hundra vanliga konserter), och de flesta bara står där och glor, som om det som händer vid scenen inte var mer verkligt än Hylands Hörna (det går inte att bota 20 000 TV-timmar på en kväll) — det kallar jag fars.

Ingen, utom några groupies som aldrig verkar fatta något, ägnar sig åt idoldyrkan. Den traditionella publikupplevelsen i rock kommer sig av att åskådaren/åhöraren identifierar sig med personerna på scenen, men

med Sex Pistols, som håller så hårt på sin egen grovhet, flyger identiteten ut genom närmaste fönster — is-tället för att låta nån phallostyp med gitarr på magenta makten, ser man att att makten löses upp i intet.

Efter föreställningen står Sid — med "Gimme" klotttrat tvärs över den egenhändigt sönderskurna huden på bröstskorgen — bakom scenen och försvarar sitt anfall på åskådaren med att "han slog mig i huvudet med en full ölburk först". Några minuter senare kommer Johnny ut från lojen, den rättrådiga blicken något förlöjligad av all talk på hans skuldror (han talar om sitt hår). Jag frågar vad som hände med Russ Meyer, mannen som skulle göra deras första film.

"Vi sparkade honom", svarar Johnny. "Han tyckte jag var en jävla fitta. Mannen var alldeles för intresserad av finanser".

"Det var otroligt vad grejor publiken kasta-de", säger jag. "Är ni inte rädda för att förlora ett öga, eller så?"

"Vi kan alltid kasta tillbaka", svarar han. "Man ska aldrig fly från något som man inte prövat".

"Egentligen kan jag inte fatta varför vi har det så svårt. Det är konstigt att folk inte fattat ännu att vi bara är ett vanligt dansband . . . som vill något . . . vi vill förstöra världen. Vet du va . . . FBI skuggar oss. Dom försöker sätta dit oss".

"Det är väldigt svårt för ett skivbolag förstå att den obundenhet som Sex Pistols behöver", säger bandets manager Malcolm McLaren på flygplanet till Dallas. På vardera sidan om honom sitter Paul och Steve och kastar citronklyftor och iskuber på varandra. "Skivbolagen vill bara hålla igen när jag, som manager, vill släppa loss dårskapen. Vi behöver klubbar där man kan kasta sig in i publiken och försvinna någon halvtimme. Vi skulle aldrig ha spelat i collegeaulorna i Atlanta och Baton Rouge. Hur fan ska bandet kunna skriva bra låtar om dom spelar för studenter? Nästa gång ska vi spela i Mississippi och Alabama, så att vi får uppleva hur hemsamt allt verkligen är".

"Jag hoppas att det kommer något band som kan konkurrera med oss", fortsätter han. "Inte för att jag sett till något, men det skulle behövas för att få fart på Sex Pistols. Nu håller de på att bli fos-siler, självmedvetna och självtillräckliga träkmånsar. Till och med jag ser det."

Den kvällens spelning i Dallas är en sorglig historia, mycket sorglig. Det är tydligt att Sid Vicious har fått för mycket i sig av någonting; han är helt väck. Men det är inte spriten — eller vad det nu är — som är problemet. Felet är att han så uppenbart jagar uppmärksamhet. Mitt i showen böjer han sig ner över en buande tjej framför scenen och slår näsan i hennes panna. I en halvtimme låter han blodet droppa från näsborren utan

att bry sig om att försöka få stopp på det. I stället smetar han ut näsblodet över hela ansiktet och spottar det på punkttejerna i publiken, som bara skriker efter mer. Jag har inget emot totala utlevelser, men det här är ingen total utlevelse. Hans fäntliga flin avslöjar honom. Han har fallit offer för "Kolla-in-mig-jag-är-en-stjärna"-myten.

På många sätt den mest charmige och spontane av Sex Pistols, var Sid Vicious nästan barnsligt oskyldig när jag träffade honom för första gången i augusti förra året. "Hur skulle de kunna det?" undrade han när jag frågade honom hur han skulle handskas med folk som ville göra om honom till något som han själv inte ville bli. "Jag känner bara till ett sätt att vara. Det är så här, vä... Jag tänker egentligen aldrig på framtiden. Jag har ingen aning om vad som kommer att hända". I Dallas har han klivit rakt in i framtiden och blivit svårartat smittad av den sjuka som angriper varje pop-artist: behovet av att komma undan med vad som helst. Precis vad världen behöver mest av allt: en ny Brian Jones-myt.

"Han drack för mycket", förklarar Johnny i logen i Dallas. "Och det här har han fått en ordentlig utskällning för".

"Har du hört?", säger Steve. "Det var fler som märkt'et. Sid va bra rund i dag. Han kunde inte ens hitta rätt tonart för "Pretty Vacant".

"Det vore jävligt enformigt om alla spelningar gick bra", säger Johnny och drar upp en ny ölburk. "Skål för två års dålig publicitet!"

Sid Vicious står på borte ändan av scenen och pratar med två stillsamt envisa säkerhetsvakter. De försöker hindra honom från att kasta sig in i en liten grupp beundrare som stannat kvar efter föreställningen. "Jag vill inte knulla med allihop", skriker han. "Jag vill bara knulla en av dom". Vakterna hindrar honom, men han blir allt mer desperat: han vill höra tjejerna berätta hur fantastisk han är och att bandet har fel när de kritiserar honom. "Jag vill tala med folket, jag vill bara tala med folket".

PS

Den 1 december 1976 blev Sex Pistols kända.

De intervjuades i ett soffprogram i engelsk tv, sa "skit", "knulla" och "fitta" och detta, sagt på bästa familjetid, startade en storm över hela England. TV-reportern och producenten fick sparken, skivbolaget EMI (och senare även A & M) köpte sig fria från sina kontrakt med Sex Pistols för 300 000 kronor, Sex Pistols

bannlystes från spellokalerna och deras låtar fick inte spelas i radio.

SEX PISTOLS

Den mest kända punkgruppen heter Sex Pistols.

Att alltihopa började i England år 1976.

Många människor i England var arbetslösa och samtidigt hade det blivit dyrare och dyrare att leva. I trodde det var nålarna och sminket sådana tider är det speciellt unga människor som kommer i kläm. En mode del av dem började protestera.

De klädde sig i annorlunda kläder som de gjorde själva. De såg ut som idoler som de från början protestersophögar och det var just precis vad rade emot. Tex Sex Pistols. de kände sig som. En del klippte sig kort och smetade in fett i håret. En ska vara en protest mot samhället och del rev sönder sina kläder, eller en ny sorts musik som vem som helst hängde kedjor och lås i dem. Var och ska kunna spela. En gjorde sitt för att hitta en egen stil.

Ung och arbetslös

Många startade egna musikgrupper. De hade tröttnat på att sitta och avguda Kiss och David Bowie, och alla andra grupper med jättelika dyrbara utrustningar.

De tyckte det var riktigt att göra något själva, och med enklare instrument och högtalare.

De brukade träffas på en liten nattklubb i London som heter Roxy. Grupperna som spelade där hade ganska ovanliga namn. Sex Pistols (köns pistolerna); Clash (Skräll) och Damned (Förbannad) till exempel. De spelade stenhård rockmusik och levde ut allt sitt raseri på scenen. Musiken handlade om hur det är att vara ung i en storstad, att hata skolan, att inte få något jobb, att inte lita på vuxna människor och att inte tro på samhället eller framtiden.

Några punkband gav ut skivor och Sex Pistols kom med i ett TV-program. Där "gjorde de bort sig" genom att svära åt intervjuaren.

Började tjäna pengar

Nu började tidningarna upptäcka det här och skriva om det. Och skivbolagen gjorde allt för att göra punkban-

den till nya idoler att tjäna pengar på. Andra upptäckte att det gick att göra pengar på att sälja punkkläder och punkmusik.

Det kom en massa människor som bara var punkare på utsidan. Det som var punkerna och sminket som var det riktiga. Punken blev ett mode.

Vissa punkmusiker tjänar mycket pengar och har själva blivit sådana idoler som de från början protestersophögar och det var just precis vad rade emot. Tex Sex Pistols.

Andra håller fast vid att punken ska vara en protest mot samhället och del rev sönder sina kläder, eller en ny sorts musik som vem som helst hängde kedjor och lås i dem. Var och ska kunna spela.

De menar att det viktiga med punken är att folk skaffar sig egna instrument, att de vågar hitta på egna kläder och ge ut egna tidningar och att människor ska se sig omkring och våga opponera sig mot vad de tycker är fel i samhället.

Många punkband i England är med i en rörelse som heter "Rock Against Rascism" - Rock mot rasism. Den har kommit till därför att många engelsmän hatar alla utlänningar som finns i landet och tycker att dom ska flytta därifrån snarast möjligt. Alla ska ha lika stor rätt att bo i England, oavsett var dom råkar vara födda nånstans, tycker dom som är med i Rock against rascism.

S.E.

KSMB
"Tro inte att du undgår döden för att du slutar leva"
(MNW)

KSMB spelar en snabb, intensiv, ung rock som utvecklats ur punken. Texterna är synnerligen samhällskritiska. Gösta Bohman får bland annat äta upp sina bananer flera gånger om. De spelar en ödesmättad ballad om Folkpartiet och lever ut sitt hat mot smygfasismen. KSMB spelar gatans musik. Varken mer eller mindre.

The Undertones från Nordirland slår till med en utmärkt pop-LP.

UNDERTONES
"Hypnotised"
(Sire)

"Hypnotised" är det perfekta namnet på Undertones nya LP. För det här är musik som hypnotiserar - öronen!

Just nu har inte Undertones några övermän när det gäller att göra okomplicerad, tuff popmusik. Ingen kan som dem kombinera den klassiska popens melodier med punkens aggressivitet och energi.

Till skillnad från andra grupper från Nordirland sjunger inte Undertones om inbördeskriget utan om tonårsproblem som är ganska universella: lycklig och olycklig kärlek, pojkar som vill vara riktiga pojkar, släktingar som är alldeles för perfekta etc. Och de gör det med en rejäl portion humor. Till alla dem som vill placera in Undertones i gruppen "politiska grupper" bara för att de kommer från Nordirland, inleder de LP:n med att sjunga "här är fler sånger om choklad och tjejer".

Och Undertones låtar om choklad och tjejer är bra,

Hypnos för öronen

mycket bra. "There goes Norman", "See that girl", "Boys will be boys" och "Wednesday week" är toppar på en LP som - faktiskt - inte innehåller en enda låt som jag inte tycker är skitbra!

Bröderna O'Neill har utvecklats ordentligt som låtskrivare och Fergal Sharkeys ljusa röst låter mer påträngande och bättre än någonsin.

Om ni någon gång vill prova hur det känns att vara hypnotiserad, prova Undertones!

S.E.

Tom Robinson sjunger ibland om hur svårt det är att vara homosexuell.

TILL SALU.
ukustisk gitarr
samny.
till högst. b.j. m. 250:-
Ulric 0522/19290

INTERVJU MED MARJA METAN OCH STEFAN ÖSTLUND

MARJA METAN: MUSIKALISK KARRIÄR?

MIN MUSIKALISKA KARRIÄR BÖRJADE NÄR JAG SOM LITEN SATT MED MIN FAR OCH SJÖNG MED NÄR HAN SPELJADE GITARR. SEN HAR JAG SPELAT PIANO I ÅR MEN DET LAR INBET ROLIGT, OCH NU SJUNGER JAG I TILLFÄLLIT

STEFAN ÖSTLUND:

JAG HAR SPELAT PIANO I TVÅ ÅR + GITARR ETT OCH ETT HANTÅR + BAS I TVÅ ÅR JAG HAR VARIT MED I TVÅ BAND FÖRUT "RUNDGÅNG" OCH "FEEDBACK"

FAVORITBAND?

MARJA METAN: KSMB, PRETENDERS, SLF, MISTV.

ÖSTLUND: PERVERTS, SKROT BANDET OCH ASTON REIMERS RIVALER.

FAVORITLÅT?

MARJA METAN?: BENSIN I BLODET, M. DECENT DÖD

ÖSTLUND: DISCCAS (egenlåt)

FAVORITLÅT ATT SPELA/SJUNGA?

MARJA METAN: VAD SKA DU BLI.

ÖSTLUND: HEI, HEI, HEI.

TILLFÄLLIT SPELAR
I PARKEN 18-7
FÖRBAND TILL PULGH.

STIFF LITTLE FINGERS

●●● — Om folk väntar sig att vi ska vara popstjärnor lär dom bli besvikna. För det är inte sant att alla som står på en scen automatiskt blir hjältar. Det beror helt och hållet på hur du behandlar publiken, hur du pratar med dom. Och vi om några har verkligen försökt bryta ner barriären mellan scen och golv.

Det säger Jake Burns, sångare och sologitarrist i Stiff Little Fingers.

Fingers har snart lirat ihop i tre år och börjar nu komma upp i smöret. Första LP:n "Inflammable Material" har sålt 100 000 ex och uppföljaren "Nobody's Heroes" har gått i 65 000 ex sedan början av mars. Men det är med delvis blandade känslor de noterat populariteten.

— Folk har skrivit till oss och berättat att dom tänker sluta jobba och bara leva för att lyssna på vår musik. Det finns en kille som liftrade

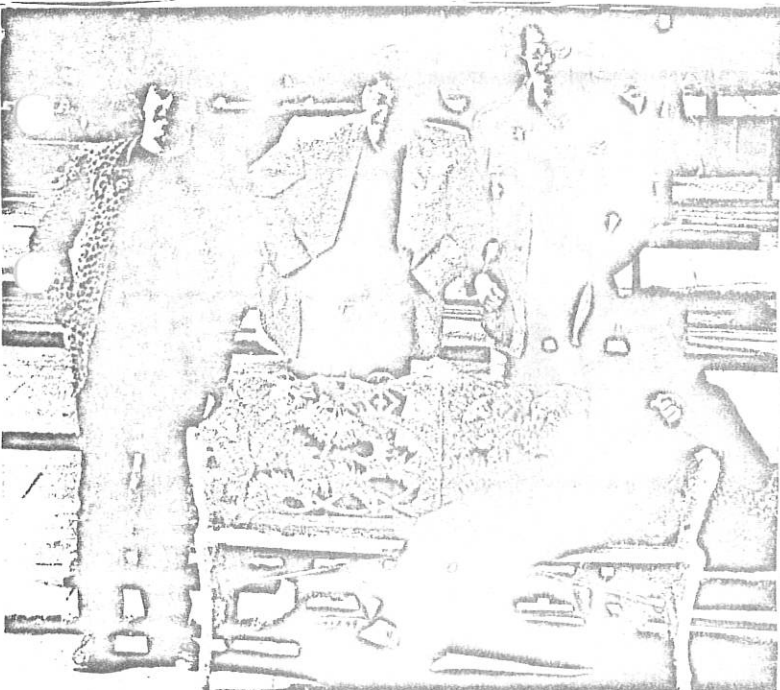
runter hela vår Englandsturné. Såna fanatiker skrämmer mig verkligen, säger Jake.

Fingers vill inte bli betraktade som hjältar. Titellåten på deras senaste LP är ett avståndstagande från allt vad idoldyrkan heter. Där uppmanas folk att själva försöka förändra sin situation, ta tag i sitt liv, och inte överlåta det till andra. Jakes heta röst och den larmiga musiken är tillräcklig för att förstå att killarna menar allvar med det

dom säger.

Trots detta är det ett fnittrig gäng som jag träffar på Stran Hotel i Stockholm. Det har inte förändrats särskilt mycket sen vi först sågs i Helsingfors i somras. Ändå har det mesta kring dom hänt i ett rasande tempo de senaste två åren.

Fingers kommer ursprungligen från Belfast. Jim Reilly, trummar, Ali McMordie, bas, Henry Cluney, gitarr och Jake är uppvuxna i kri-

If it ain't Stiff... fr v Henry Cluney, Jake Burns, Ali McMordie och Jim Reilly före konserten i Stockholm

gets Nordirland. Något som märks på debut-LP:n. Den handlar om hatet och vanmakten i att ha blivit född i ett öppet krig som dom aldrig fick chansen till att välja bort. Eller kunna påverka.

Bandet fick sitt genombrott för ett och ett halvt år sedan när Tom Robinson Band genom annons erbjöd dom att vara förband under en Englandsturné. Då hade Fingers bara spelat några få gånger i London.

Dom var också det första band som fick ett genombrott på det lilla engelska bolaget Rough Trade. I takt med att bandets LP började sälja knakade det också i samarbetet med bolaget. Följden blev att Fingers skrev kontrakt med ett större, kommersiellt bolag.

— Vi tjänar mindre hos Chrysalis än vi gjorde på Rough Trade. Men vi får pengarna regelbundet nu. Plus att folk kan få tag i plattan överallt, säger Jim.

I samband med bolagsbytet för ett år sedan flyttade alla utom Henry till London. När andra plattan släpptes dök det upp en artikel i en av de engelska musiktidningarna som totalt sågade allt vad bandet håller på med. Men killarna blev varken överraskade eller upprörda.

— Vi har gjort två framgångsrika plattor nu och förr eller senare skulle någon skriva skit om oss, berättar Jake. Artikeln var väntad. Vi känner killen sen gammalt och han har aldrig gillat det vi gör.

Kritiken gällde bl a att gruppen skriver låtarna tillsammans med managern Gordon Ogilvie, som ofta står för texterna. Blir inte han som

ett slags pappa som säger åt er vad ni ska tycka och sjunga om?

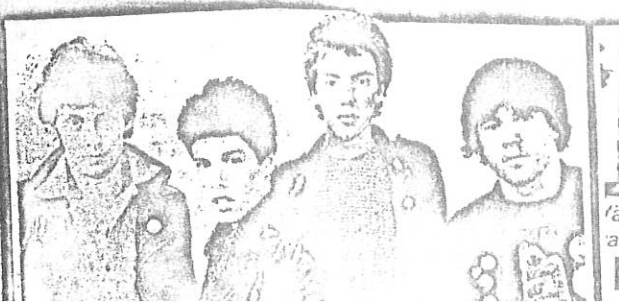
— Ingen fattar riktigt Gordon funktion i gruppen. Visst är han manager, men vi har många lika erfarenheter både från Belfast och London, säger Jake.

— Han är mer som en femte medlem i bandet, bortsett från att han varken kan spela eller sjunga. Han är Stiff Little Thumb, menar Ali.

Erfarenheterna från flyttningar till London lyser åtminstone textmässigt igenom på "Nobody's Heroes". "At The Edge" skrev Jake när hans föräldrar varit på besök hos honom och frågat när han skulle skaffa sig ett riktigt arbete. "No Change" kom till efter en spelning på Irland. "Fly The Flag" är ett uttryck för hur mycket bandet avskyr Maggie Thatcher även om de inte vill bli betraktade som politiker.

Den största förändringen mellan plattorna gäller musiken. Från ett ursinne av intensitet och spontanitet har uppföljaren fyllts av mer "poletrat" innehåll. Den mustiga rocken har fått en släng av pop.

— Vi tycker nog att nya plattan är bättre än den första, säger Jake. Det finns mer av mognad och eftertanke i den. Den är mer lättlyssnad. Första LP:n spelades in under två veckor med material som gjorts under nästan två år. Nya plattan tog mycket längre tid att spela. Men vi har inte lyckats fånga det ljud vi har när vi spelar ute. Föreställ dig ett ljud som likt ett tåg rusar nerför en backe och som nått och jämnt klarar att hålla sig på spåret. Det ljudet har vi på scen.

färre än apberget på Johanneshov och i klass med publiken på en engelsk cupfinal. Så ar diggarna på Göta Lejon när Stiff Little Fingers vräkte loss alla sina decibel.

MINA TANKAR OM PUNK

Punken började i England för ca 4 år sedan. I London gick massor av ungdomar arbetslösa. För att ha något att sysselsätta sej med så bildade de rockband och började spela.

Tidningarna började skriva om dom. Recensenterna tyckte att punkrocken inte var musik, bara skrän och skrammel. De tyckte att punkarna var otrevliga eftersom de tex hoppade och sprang på scenen och såg våldsamma ut. En del punkare hade trätt säkerhetsnålar genom örnibben. Några bar rakblad eller hakors runt halsen. Särskilt hakorsen retade de vuxna.

De som bar hakors ville få de vuxna att reagera. De ville att de vuxna skulle svara på frågan varför det inte fanns arbete åt unga människor. Det mest kända punkbandet i England, Sex Pistols, var mest retfullt (den gruppen är numera splittrad). Skivbolaget, som spelade in gruppens skivor, ville tex inte ha med Sex Pistols att göra. De tyckte att gruppen skämt ut sej i TV.

Det som skiljer punkband från andra band är att alla ska kunna vara med, ingen behöver vara speciellt duktig. Texterna i punkbanden

handlar sällan om kärlek. Det engelska bandet Chelsea sjunger tex om rätten till arbete. Angelic Upstars, berättar om en kille som blev så svårt misshandlad av polisen att han senare dog.

Många punkband spelar på RAR-konserter. RAR är en förkortning av Rock Against Racism (det betyder Rock emot rasism). RAR är en grupp som arbetar för att alla, oavsett vilket land de kommer ifrån, ska behandlas lika. Det är också en grupp som alltså arbetar tvärtemot nazisterna. För de flesta punkare tar just avstånd från det som hakorset för

de allra flesta symboliserar.

För några år sedan kom punken till Sverige. Några namn på svenska punkband följer här: Grisen skriker, Skabb, Ebba Grön, Noice, Problem, Göteborgs Sound, Noice, Kriminella Gitarrer, Usch, Lolita, Tampax, Mögel m fl.

Precis som i England handlar texterna om att växa upp i en förort, gå i pluggen, om hur det känns att inte få jobb.

Så till dej som jämt har "trackat" punken. Ta dej en liten Tankeställare. Punkens varken bits eller rivs.

Solros

The Ramones

Här ska inte snackas om ifall punkrocken bara är bluff. Ramones är i varje fall ingen bluff. Jag har träffat dem och jag har hört dem spela. Det hände på Jarlateatern i Stockholm. Utanför hängde ett gäng och drack öl. Några brudar stod närmast dörren, men blev inte inläppta. Ett raggargäng åkte fram och tillbaka på gatan utanför.

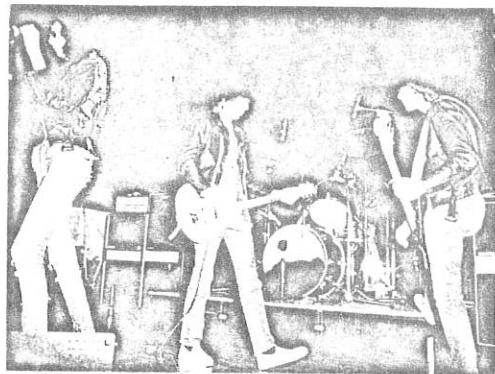
Ramones hade soundcheck. Tre timmar kvar till konserten. Hamburgare kommer med specialbud från McDonalds. Stämningen orolig. DeeDees bas gick sönder i Köpenhamn. Och nu har reservbasen gått samma väg. Det är söndag och Halkan, Stockholms gitarrexpert, är ute och seglar i skärgården. Men ändå, det ordnar sig.

Ramones sitter i omklädningsrummet och snackar. Sångaren Joey har ett stort hål på ena knät i sina jeans. En kul grej bara, han visar ingen större lust att laga det. Trummisen Tommy har mörka glesögon som han inte tar av. DeeDee har ett stort arr på magen. Tuffare än så blir de inte. De är inte alla säkra på att de är punkrockare.

I England är det en annan sak, där finns det en hel rörelse. I USA är det bara vi. Vi spelar korta, snabba låtar. Vill folk kalla det punk så...

Vi försöker vara så underhållande som möjligt, spela rock. För några år sedan upptäckte vi att rocken höll på att dö. Nu är det bättre.

OK, vi spelar vild musik. Dom säger att vi gör snifferpropaganda för att vi sjunger om det. Men vi sjunger om en massa saker. Gör vi reklam för något bara för att vi nämner det? Vi sjunger om en kille som snackar om att döda en brud. Är det mordpropaganda?

Ramones in-action på Jarlateatern

Vi sniffar inte. Vi knarkar inte. Men vi kommer från ett våldsamt samhälle, där det här finns, där sånt är vanligt. Vi skriver låtar om det som vi ser eller hör. Det blir vild och våldsam musik. Men livet i New York är vitt och våldsamt. Levde vi ensam på en farm i Klippiga Bergen låt vi kanske som John Denver.

Kanske inte riktigt, ändå... Vi kommer från New York, säger plötsligt sångaren Joey, som suttit tyst hela tiden medan de andra, främst DeeDee, talat.

Nu bor vi på Bowery, därför att det är nära till där vi spelar, och därför att det är verkligen billigt och därför att vi är utfattiga. Bowery är den gatan där alla de mest utslagna knarkarna och alkisarna samlas. Ramones konserter kan bli våldsamma. På Jarlateatern slog en häftigt utklädd publik sonder fyra bankrader.

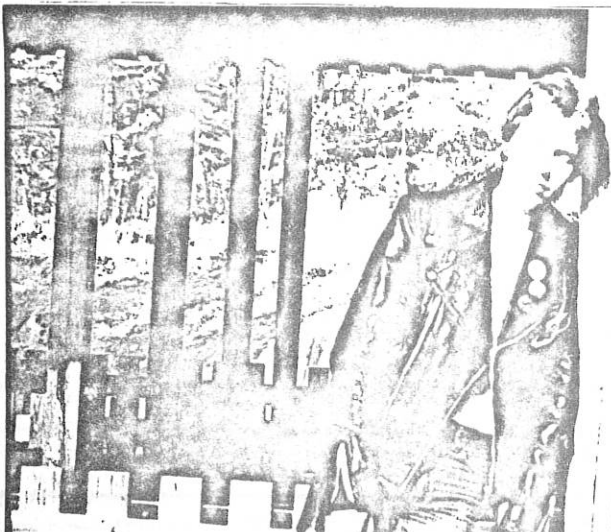
När vi går upp på scenen känner vi oss färdiga att exploderar gör de också. DeeDee räknar ner "One-two-three-four!" och så sätter de i

gång. Ingen låt över tre minuter. Jag tycker det är rätt skönt att hora. De har blivit mycket bättre, bara på ett år.

Snart faller de nog i fällan, lockas att spela längre, spela långsammare, tro att de är bättre. Kanske till och med göra gitarsolon.

Lyssna medan du har chansen. Nästa platta kan vara försent!

TALLFALLAT
LIVE
KONGRESSEN DEN 18/7
FÖRBAND TILL TUGH.

Ian Dury

Han heter Ian Dury och finns — förstås — på nya tuffa skivbolaget

Stiff i London. Han är ingen debutant, han har spelat i ett par år runt London. Innan Johnny Rotten blev Rotten utan bara var Johnny Lyndon kunde han ses följa Ian Durys framträdanden på många olika platser med stort intresse. Malcolm McLaren, Sex Pistols manager, kallar Ian Dury Englands viktigaste låtskrivare.

Men Ian Dury drog sig tillbaka för över ett år sedan. Han spelade en avskedsföreläsning, nöjt sig med att betrakta punken och se hur hans idéer förvaltades.

Tills nu, när han är tillbaka med en single som kommer att bli en av 70-talets klassiker, "Sex and Drugs and Rock and Roll". Och en LP som heter "New Boots and Panties" som också kommer att bli en klassiker.

Ian Dury är, har det sagts, en legend i sin egen brist på tid. En världslig legend, skulle vi vilja tillägga.